Day 2 of 90 days ✝✝✝ 27th October 2017

ആടുകൾ ആയിരിക്കുന്ന ഇരുളോ, പതിയിരിക്കുന്ന ശത്രുക്കളോ അവയ്ക്കു ഒരു പ്രശ്നമേ അല്ല. നാളത്തെ ആഹാരത്തെപ്പററിയുള്ള യാതൊരു ചിന്താകുലവും അവയുടെ മുഖത്ത് കാണുന്നില്ല. യാതൊരു ഭയവും അവിടെ നിഴലിച്ചിട്ടില്ല. ദാവീദ് അവയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി, എന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ അവസ്ഥയിൽ അവയ്ക്കു അശേഷം ഭയമോ ആകുലചിന്തയോ കൂടാതെ കിടന്നുറങ്ങുന്നത്. പെട്ടെന്ന് ഒരു ദുഷ്ടമൃഗത്തിന്റെ ഭീതിപ്പെടുത്തുന്ന അലർച്ച അവിടെയെങ്ങും മുഴങ്ങി. തന്റെ ആടുകൾ എല്ലാം ഞെട്ടി ഭയപ്പെട്ടു നാലുപാടും ജീവരക്ഷയ്ക്കായി ഓടുമോ എന്ന ചിന്തയിൽ ദാവീദ് ചാടി എഴുന്നേററു. പക്ഷേ, തന്റെ ആടുകളുടെ ഭാവം അവനെ വല്ലാതെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ദുഷ്ടമൃഗത്തിന്റെ ആ അലർച്ച തന്റെ ആടുകളും കേട്ടു. അവ തലപൊക്കി ഒന്നു നോക്കി, ദുഷ്ടമൃഗം അലറിയ സ്ഥാനത്തേക്കല്ല, താൻ –ദാവീദ്– കിടക്കുന്നിടത്തേക്കാണ് അവ നോക്കിയത്. ആടുകൾ അവിടെ തന്നെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത മട്ടിൽ ആടുകൾ പഴയപടി തലതാഴ്ത്തി വീണ്ടും ഉറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. ഇടയനായ താൻ അവിടെയുണ്ടോ എന്നതു മാത്രമാണ് ആടുകളുടെ ചിന്ത, അവയുടെ നോട്ടം ദാവീദിൽ മാത്രമാണ്. ഇടയൻ അവിടെയുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാം സുരക്ഷിതമാണെന്നു അവയ്ക്കറിയാം. ദാവീദ് ഇവയുടെ ഇടയനും ഉടയവൻ കൂടിയാണ്.

പെട്ടെന്നാണ് ദാവീദിന്റെ ചിന്ത മറെറാരു രംഗത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞത്, അതെ തനിക്കും ഒരു ഇടയനുണ്ട്. ആ ഇടയൻ തന്റെ ഉടയവനായ യഹോവയാണ്. തന്നെ കാണുമ്പോൾ തന്റെ ആടുകൾ സ്വസ്ഥമായി കിടന്നു വിശ്രമിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, തന്റെ ഇടയനായ യഹോവയുള്ളപ്പോൾ താൻ എന്തിനു അസ്വസ്ഥനാകണം. താൻ തന്റെ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി എന്തെല്ലാം ചെയ്യുന്നവോ, അവയെല്ലാം എനിക്കുവേണ്ടി യഹോവ ചെയ്യും. ഞാൻ എന്റെ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നത്, ദാവീദ് ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ ആടുകൾക്കു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകാതെ ദാവീദ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പച്ചയായ പുൽപ്പുറങ്ങളിൽ ഞാൻ അവയെ കിടത്താറുണ്ട്. സ്വസ്ഥമായ വെള്ളത്തിനരികിലേക്ക് ഞാൻ അവയെ നടത്താറുണ്ട്. ആടുകൾക്ക് അതെല്ലാം സന്തോഷവും സമാധാനവുമാണ്. വെളിച്ചമില്ലാത്ത താഴ്വരകളിൽ ഞാൻ അവയെ നടത്താറുണ്ട്. ഞാൻ കൂടെയുള്ളതിനാൽ അല്പം പോലും മടിച്ചു നിൽക്കാതെ അവ മുന്നോട്ടു പോകാറുണ്ട്.

തുടരും....